

Arrest

nr. 152 687 van 17 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CAMERLYNCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 oktober 2014 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) gegeven. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw(1), die verklaart te heten(1),

(..)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 09/12/2008 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 10/03/2009 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang. Zij wijst erop dat de bestreden beslissing genomen werd in het kader van een gebonden bevoegdheid en een eventuele nietigverklaring aldus geen voordeel kan opleveren. Er werd in het verzoekschrift ook geen schending van enig hogere rechtsnorm opgeworpen.

2.2. De Raad merkt op dat verzoekende partij betwist dat toepassing kan worden gemaakt van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is. Om die reden wordt de exceptie verworpen

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 7 van de vreemdelingenwet aan.

Zij betoogt als volgt:

“1. Op 1 september 2014 had de D.V.Z. een beslissing genomen waarbij de regularisatieaanvraag die verzoekster op 23 maart 2009 overeenkomstig art. 9ter Vreemdelingenwet ingediend had, onontvankelijk werd verklaard (stuk 3).

In deze beslissing staat te lezen (blz. 1, onderaan) :

‘ Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden. ’

Nochtans bevat het bestreden bevel om het land te verlaten geen enkele overweging m.b.t. de vraag of het voor verzoekster al dan niet mogelijk is te reizen. Een eventuele onmogelijkheid tot reizen diende, overeenkomstig de beslissing van de D.V.Z. dd. 1 september 2014 (stuk 3), onderzocht te worden.

De D.V.Z. heeft dit niet gedaan, zodat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de materiële motiveringsverplichting.

Verzoekster heeft zware psychische problemen : ze lijdt aan een schizo-affectieve stoornis met wanen en hallucinaties, slapeloosheid, desoriëntatie, anorexia en uitgesproken angsten.

De psychotische toestand van verzoekster is gedurende het laatste jaar zodanig verergerd, dat zij een gevaar voor zichzelf en voor anderen begon uit te maken. Deze uitermate zorgwekkende toestand heeft geleid tot een aantal gedwongen opnamen van verzoekster

in het Psychiatisch Ziekenhuis H. Hart te leper. M.b.t. de psychische problemen van verzoekster kan brevitatis causa verwezen worden naar de beroepsakte die op 16 oktober 2014 neergelegd werd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 1).

De D.V.Z. heeft, zonder deze medische elementen ook maar enigzins in overweging te nemen - in tegenstrijd met de inhoud van zijn eigen beslissing dd. 1 september 2014 (stuk 3) - aan verzoekster het bevel gegeven het land te verlaten. Dit is een duidelijke schending van de materiële motiveringsverplichting.

2. De D.V.Z. verschuilt zich vaak achter een drogreden, nl. ‘wij hebben u wel een bevel gegeven om het land te verlaten, maar u moet dit bevel niet opvolgen en wij zullen dit bevel niet uitvoeren’.

Eerst en vooral geeft een overheid die zichzelf respecteert, geen bevel dat niet niet opgevolgd dient te worden.

Daarnaast zij erop gewezen dat, overeenkomstig art. 27 § 1 en § 3 Vreemdelingenwet, een vreemdeling die een bevel gekregen heeft om het land te verlaten en die er geen gevolg aan gegeven heeft, met dwang naar de grens geleid kan worden en opgesloten kan worden.

Verder kan er, overeenkomstig art. 74/11 Vreemdelingenwet, een inreisverbod opgelegd worden aan de vreemdeling die geen gevolg geeft aan een bevel om het land te verlaten.

Om te vermijden dat zij zou opgepakt en opgesloten worden, en dat er haar een inreisverbod zou worden opgelegd, ziet verzoeker zich dan ook genoodzaakt beroep aan te tekenen tegen het bevel om het land te verlaten.

Verzoekster is, gezien haar residentiële en/of ambulante behandeling in het Psychiatrisch Ziekenhuis H. Hart te Leper, zelfs niet in staat op huidig ogenblik het land te verlaten.

Art. 27 § 1 en § 3 Vreemdelingenwet en art. 74/11 Vreemdelingenwet, waarnaar verzoekster hierboven verwezen heeft, maken totaal geen onderscheid tussen 'een bevel om het grondgebied te verlaten dat de D.V.Z. zal uitvoeren' en 'een bevel om het grondgebied te verlaten dat de D.V.Z. niet zal uitvoeren', zodat verzoekster, teneinde haar rechten te vrijwaren, geen andere keuze heeft dan beroep aan te tekenen tegen het bevel om het land te verlaten.

3. Voor zoveel als nodig zij nog erop gewezen dat verzoekster op 16 oktober 2014 een beroep aangetekend heeft bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie stukken 1 en 2) tegen de beslissingen van de D.V.Z. waarbij haar medische regularisatieaanvraag en haar humanitaire regularisatieaanvraag onontvankelijk verklaard werden, wat inhoudt dat er nog geen in kracht van gewijsde gegane beslissingen genomen werden m.b.t. de door verzoekster ingediende regularisatieaanvragen.

Het indienen van een regularisatieaanvraag overeenkomstig art. 9bis en/of 9ter Vreemdelingenwet heeft tot gevolg dat het bevel om het land te verlaten door onwettigheid aangetast wordt, zolang over dit verzoek overeenkomstig art. 9bis en/of 9ter van de Vreemdelingenwet nog geen in kracht van gewijsde gegane uitspraak gedaan werd. Zolang dit niet gebeurd is, kan er immers niet geoordeeld worden of de in art. 6 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn al dan niet effectief overschreden geworden is.

De Raad van State heeft beslist dat, alhoewel een asielzoeker geen verblijfsrechten kan putten uit het feit dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging in onderzoek is, er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgevaardigd worden, zolang er nog een aanvraag tot regularisatie in onderzoek is (R.v.St. nr. 161.271, 12 juli 2006, T.Vreemd., 2006, 410).

Dit is overigens ook de stellingname van de toonaangevende rechtsleer (Vincent VEREECKE, 'Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht', Story Publishers, 2008, blz. 97).

Verzoekster is dan ook van mening dat er haar geen bevel om het grondgebied te verlaten kan gegeven worden, zolang er door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen uitspraak is gedaan geworden m.b.t. haar beroepen tegen de beslissingen van de D.V.Z. dd. 1 september 2014 en 3 september 2014 m.b.t. de door haar ingediende regularisatieaanvragen. De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden."

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

3.3. Verzoekende partij betwist niet dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum zodat de verwerende partij correct toepassing heeft gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet teneinde de bestreden beslissing te schragen. Verzoekende partij meent wel dat de bestreden beslissing een overweging had moeten bevatten aangaande de vraag of zij kan reizen. Evenwel, waar verzoekende partij haar overtuiging stoelt op een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken waar gesteld werd dat een eventuele onmogelijkheid tot reizen zou onderzocht worden bij de uitvoering van een verwijdering, daargelaten de vraag of verzoekende partij hieruit mag afleiden dat dergelijk onderzoek zich zou moeten manifesteren in een bevel om het grondgebied te verlaten, dient vastgesteld dat het *in casu* niet gaat om een uitvoering van verwijdering, maar slechts om een verwijderingsbeslissing. Van enige gedwongen uitvoering is derhalve geen sprake.

3.4. In zoverre verzoekende partij de mening is toegedaan dat haar geen bevel om het grondgebied mag afgeleverd worden gelet op het feit dat zij beroep heeft ingesteld tegen de beslissing waarbij haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, dient gesteld dat noch het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, noch het feit dat er een beslissing tot onontvankelijkheid werd genomen in toepassing van artikel 9ter

van de vreemdelingenwet, de overheid verhindert een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer de voorwaarden daartoe vervuld zijn.

3.5. De Raad wijst er eerstens op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van 9ter van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86 715; RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 6 februari 2004, nr. 127 903; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036; RvS 7 januari 2005, nr. 138 946; RvS 20 november 2006, nr. 164 950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132 036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166 626, 12 januari 2007).

Uit het feit dat een ernstig zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan voorts niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het gegeven dat verzoekende partij een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend die onontvankelijk werd verklaard en waartegen zij beroep heeft ingesteld bij de Raad zodat deze beslissing nog niet definitief is, kan aldus geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Immers, een eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, *quod in casu* gelet op het arrest van de Raad met nummer 152 686 van 17 september 2015, heeft niet tot gevolg dat er een recht op verblijf ontstaat. Het heeft enkel tot gevolg dat de verwerende partij over de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen opnieuw een beslissing dient te nemen. De rechtstoestand van verzoekende partij, met name haar illegaal verblijf in België, wordt aldus niet gewijzigd door een vernietiging van de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het feit dat verweerder opnieuw dient te beslissen over de aanvraag 9ter van de vreemdelingenwet bij een vernietiging verhindert niet dat aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten is/wordt afgegeven. Deze aanvraag heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling. Hetzelfde kan gezegd worden over het beroep tegen de afwijzende beslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet waarnaar de verzoekende partij verwijst. Overigens blijkt dat dit beroep ondertussen verworpen werd door de Raad bij arrest nr. 143 814 van 22 april 2015 zodat haar kritiek dienaangaande hoe dan ook niet meer dienstig is.

Door aldus opnieuw te verwijzen naar haar medische toestand maakt de verzoekende partij geen schending van de door haar opgeworpen bepaling en beginsel aannemelijk. Het betoog van verzoekende partij dat het bestreden bevel gedwongen kan uitgevoerd worden, is hypothetisch en doet geen afbreuk aan voorgaande. Ook het feit dat op grond van voormeld bevel een inreisverbod kan afgeleverd worden is hypothetisch en bovendien wijst de Raad erop dat een inreisverbod niet kan ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in ondermeer artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij erop wijst dat zij gelet op haar medische toestand niet in staat is gevolg te geven aan het bestreden bevel, wijst de Raad er nogmaals op dat niets haar belet een verlenging van de uitvoeringstermijn te vragen.

3.6. Het betoog van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER